

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

pentru stabilirea unor măsuri de reorganizare și eficientizare a activității unor structuri ale administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. II.4 și II.5 din Legea nr. 346/2015 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — (1) Centrul de Conferințe și Centrul Național de Pregătire în Statistică, instituții publice cu personalitate juridică, finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea Institutului Național de Statistică, se reorganizează prin fuziunea prin absorbție de către Institutul Național de Statistică, la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. IV.

(2) Activitatea Diseminarea informațiilor statistice românești, activitate finanțată integral din venituri proprii, care funcționează pe lângă Institutul Național de Statistică, se desființează la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. IV.

(3) Posturile și personalul Centrului de Conferințe și, respectiv, posturile și personalul Centrului Național de Pregătire în Statistică sunt preluate de Institutul Național de Statistică. Personalul preluat este încadrat în limita numărului maxim de posturi aprobat prin hotărârea Guvernului prevăzută la art. IV, cu respectarea termenelor și procedurilor legale aplicabile fiecărei categorii de personal, iar salarizarea acestuia se face la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din cadrul Institutului Național de Statistică.

(4) Activele și pasivele Centrului de Conferințe și, respectiv, activele și pasivele Centrului Național de Pregătire în Statistică, precum și posturile și personalul prevăzute la alin. (3) sunt preluate de către Institutul Național de Statistică pe baza situațiilor financiare întocmite potrivit prevederilor art. 28 alin. (11) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a unui protocol de predare-preluare încheiat în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe. Institutul Național de Statistică se substituie în toate drepturile și obligațiile care decurg atât din acte normative — inclusiv în dreptul de administrare a Centrului de Conferințe și, respectiv, a Centrului Național de Pregătire în Statistică, asupra imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea acestora — cât și din contracte, convenții, înțelegeri, protocoale, memorandumuri și acorduri în care Centrul de Conferințe și, respectiv, Centrul Național de Pregătire în Statistică sunt părți.

(5) Excedentul din anii anteriori se va vira la bugetul de stat la capitolul 41.01 „Alte operațiuni financiare” subcapitolul 41.01.08 „Disponibil din excedentele anilor precedenți ale instituțiilor reorganizate” și diferența dintre veniturile și cheltuielile bugetare ale anului curent, ale Centrului Național de Pregătire în Statistică și, respectiv, cele rezultate din activitatea Diseminarea informațiilor statistice românești se va vira în contul de venituri al bugetului de stat cod 36.01.05 „Vărsăminte din veniturile și/sau disponibilitățile instituțiilor publice”.

(6) Datoriile Centrului de Conferințe se plătesc din bugetul Institutului Național de Statistică pe anul 2016.

Art. II. — Legea organizării și funcționării statisticii oficiale în România nr. 226/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 11 iunie 2009, cu modificările și

completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 14, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În subordinea Institutului Național de Statistică funcționează, ca instituții publice cu personalitate juridică, direcțiile regionale de statistică și direcțiile județene de statistică, corespunzător structurii teritoriale a României, finanțate integral de la bugetul de stat, prin bugetul Institutului Național de Statistică.”

2. La articolul 15 alineatul (1), litera o) se modifică și va avea următorul cuprins:

„o) utilizează eficient sala de conferințe și spațiile adiacente acesteia, existente în cadrul sediului administrativ al Institutului Național de Statistică;”

3. La articolul 15 alineatul (1), după litera r) se introduc trei noi litere, literele s)—t), cu următorul cuprins:

„s) organizează cursuri de scurtă durată, seminare, conferințe interne și internaționale, participă la activități de cercetare științifică și acordă asistență tehnică în domeniul statistic, pe plan național și internațional;

ș) organizează și promovează, cu respectarea cadrului legal aplicabil, activități de formare profesională continuă, prin sistemul educațional, pentru personalul de specialitate din Institutul Național de Statistică și pentru personalul de specialitate al celorlalți producători de statistici oficiale;

t) eliberează, în condițiile legii, diplome educaționale sau certificate de absolvire, după caz, cu evidențierea competențelor dobândite, cu valabilitate națională, în următoarele domenii: statistică, economie, econometrie, demografie și sociologie cantitativă, tehnologia informației, precum și în alte domenii conexe activității statistice.”

4. La articolul 16, alineatul (2) se abrogă.

5. Articolul 18 se abrogă.

6. Articolul 19 se abrogă.

7. La articolul 34, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Sumele încasate din vânzarea de publicații statistice rezultate din activitățile prevăzute la alin. (1) și (2), potrivit art. 32 alin. (8), precum și cele obținute din furnizarea, la cererea utilizatorilor, de date statistice pe suport hârtie sau magnetic se varsă la bugetul de stat.”

8. La articolul 34, alineatul (5) se abrogă.

Art. III. — Ordonanța Guvernului nr. 83/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple și serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 1 septembrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 362/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 10, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Direcția generală de pașapoarte este condusă de un director general, care are calitatea de ordonator de credite, ajutat de unul sau mai mulți directori generali adjuncți, numiți prin ordin al ministrului afacerilor interne.”

2. La articolul 117, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Direcția regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor este condusă de un director, care are calitatea de ordonator de credite, ajutat de unul sau mai mulți directori adjuncți, numiți prin ordin al ministrului afacerilor interne.”

Art. IV. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, Hotărârea Guvernului nr. 957/2005 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Statistică, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se modifică în mod corespunzător, prin hotărâre a Guvernului.

Art. V. — La data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. IV se abrogă:

1. Hotărârea Guvernului nr. 1.278/2009 privind organizarea și funcționarea Centrului de Conferințe, aflat în subordinea Institutului Național de Statistică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 752 din 4 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare;

2. Hotărârea Guvernului nr. 295/2003 privind organizarea și funcționarea Centrului Național de Pregătire în Statistică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2003;

3. Hotărârea Guvernului nr. 1.504/2002 privind înființarea pe lângă Institutul Național de Statistică a unei activități finanțate integral din venituri proprii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 15 ianuarie 2003.

Art. VI. — Legea organizării și funcționării statisticii oficiale în România nr. 226/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță, se va republica, după aprobarea acestora prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu
Președintele Institutului Național de Statistică,
Tudorel Andrei
Ministrul muncii, familiei,
protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 27 ianuarie 2016.

Nr. 3.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind aprobarea plății cotizației anuale de participare a României în calitate de membru afiliat la Asociația Internațională a Securității Sociale (ISSA) și completarea anexei nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. IV.2 din Legea nr. 346/2015 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Art. I. — (1) Se aprobă plata cotizației anuale de participare a României în calitate de membru afiliat la Asociația Internațională a Securității Sociale (ISSA), stabilită anual de către organizație, în funcție de numărul total de asigurați. Pentru anul 2016 cotizația reprezintă limita echivalentului în lei al sumei de 43.500 franci elvețieni/an.

(2) Echivalentul în lei al sumelor reprezentând cotizația anuală prevăzută la alin. (1) se va calcula pe baza cursului de schimb valutar leu—franc elvețian în vigoare la data plății și se

plătește de către Casa Națională de Pensii Publice din bugetul asigurărilor sociale de stat aprobat pentru anul 2016.

(3) Casa Națională de Pensii Publice propune anual Guvernului cuantumul contribuției la Asociația Internațională a Securității Sociale, pe baza notificării primite de la Consiliul organizației, cuantum care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

Art. II. — La anexa nr. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 29 august 1994, aprobată prin Legea nr. 126/1994, cu modificările și completările ulterioare, la punctul II, după numărul curent 73 se introduce un nou număr curent, numărul curent 74, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea organizației	Sediul	Anul înființării	Anul aderării României	Instituția română care coordonează relațiile cu organizația internațională respectivă	Explicații
„74	Asociația Internațională a Securității Sociale — ISSA	Geneva	1927	2015	Casa Națională de Pensii Publice	În cadrul acestei organizații România are calitatea de membru afiliat.”

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu
Ministrul afacerilor externe,
Lazăr Comănescu

București, 27 ianuarie 2016.
Nr. 4.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind acordarea prestațiilor sub forma biletelor de tratament balnear, pentru anul 2016, prin sistemul organizat și administrat de Casa Națională de Pensii Publice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 124 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre are ca obiect de reglementare regulile de stabilire a numărului biletelor de tratament balnear pentru anul 2016 și modul de acordare, distribuire și de decontare a acestora.

Art. 2. — În unitățile de tratament balnear, proprietate a Casei Naționale de Pensii Publice, este asigurat pentru anul 2016 un număr de maximum 59.641 de locuri la tratament balnear, repartizate pe maximum 19 serii de trimitere.

Art. 3. — La numărul de locuri prevăzut la art. 2 se adaugă, până la nivelul sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul asigurărilor sociale de stat pe anul 2016, numărul de locuri la tratament balnear contractat cu alți operatori economici interesați, număr care se va stabili după atribuirea contractelor, în funcție de prețurile oferite pe bilet.

Art. 4. — Numărul biletelor de tratament balnear care se acordă gratuit categoriilor de persoane beneficiare ale

prevederilor unor legi speciale, cu caracter reparatoriu, se stabilește prin aplicarea unei cote de maximum 15% din totalul numărului de bilete, rezultat în conformitate cu prevederile art. 2 și 3.

Art. 5. — În perioada unui an calendaristic, persoana îndreptățită poate beneficia de un singur bilet de tratament.

Art. 6. — (1) Distribuția biletelor de tratament balnear se face de către Casa Națională de Pensii Publice, prin casele teritoriale de pensii.

(2) Decontarea costurilor biletelor de tratament balnear se face de către Casa Națională de Pensii Publice, din fondurile aprobate prin Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2016 nr. 340/2015, la capitolul „Asigurări și asistență socială”, titlul „Asistență socială”, alineatul „Ajutoare sociale în natură”, către prestatorii de servicii, potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 27 ianuarie 2016.
Nr. 18.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihai Busuioc a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice prin Adresa nr. 8.498 din 25 ianuarie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), al art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Mihai Busuioc a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 28 ianuarie 2016.

Nr. 31.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Mihai Busuioc a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice

Având în vedere propunerea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, formulată prin Adresa nr. 8.498 din 25 ianuarie 2016, precum și Avizul favorabil nr. 4.150/2016 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Mihai Busuioc a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Busuioc exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 28 ianuarie 2016.

Nr. 32.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Adrian Cristinel Bădilă în funcția
de secretar de stat la Ministerul pentru Consultare Publică
și Dialog Civic**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Adrian Cristinel Bădilă se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Consultare Publică și Dialog Civic.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 28 ianuarie 2016.

Nr. 33.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Petre Guran în funcția
de secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Petre Guran se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 28 ianuarie 2016.

Nr. 34.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

REGULAMENT

pentru modificarea Regulamentului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 9/2015 privind procedura de soluționare de către entitățile reglementate și supravegheate de Autoritatea de Supraveghere Financiară în baza Legii nr. 297/2004 privind piața de capital și a Legii nr. 74/2015 privind administratorii fondurilor de investiții alternative a petițiilor referitoare la activitatea acestora pe piața de capital

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. a), art. 3 alin. (1) lit. b), precum și ale art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012 privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare și societățile de administrare a investițiilor, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 10/2015, cu modificările ulterioare, precum și ale art. 12 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 74/2015 privind administratorii de fonduri de investiții alternative, cu modificările și completările ulterioare,

în scopul asigurării protecției investitorilor și promovării stabilității pieței de capital din România,

în urma deliberărilor Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară din ședința din data de 13 ianuarie 2016,

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite prezentul regulament.

Art. I. — Regulamentul Autorității de Supraveghere Financiară nr. 9/2015 privind procedura de soluționare de către entitățile reglementate și supravegheate de Autoritatea de Supraveghere Financiară în baza Legii nr. 297/2004 privind piața de capital și a Legii nr. 74/2015 privind administratorii fondurilor de investiții alternative a petițiilor referitoare la activitatea acestora pe piața de capital, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 20 iulie 2015, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (3) litera a), punctul (i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(i) intermediarii, astfel cum sunt definiți la art. 2 alin. (1) pct. 14 din Legea 297/2004;”.

2. La articolul 1 alineatul (3) litera a), punctul (ii) se abrogă.

3. La articolul 1 alineatul (3) litera a), punctul (iii) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(iii) societățile de administrare a investițiilor, denumite în continuare S.A.I., astfel cum sunt definite la art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012 privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare și societățile de administrare a investițiilor, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 10/2015, cu modificările ulterioare, precum și organismele de plasament colectiv (O.P.C.) care nu au desemnat o S.A.I.;”.

4. La articolul 3 alineatul (1), partea introductivă a literei d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) să dețină și să mențină la sediul social/central un registru unic de petiții în format electronic securizat, pe an calendaristic, cu reînceperea numerotării de la 01 la fiecare început de an, în care să înregistreze cronologic, în ordinea primirii, toate petițiile, inclusiv pe cele primite la sucursale/agenții, indiferent de modalitatea de primire a acestora: prin registratură, prin poștă electronică, prin sistemul on-line; entitățile care dețin un sistem electronic securizat care nu oferă posibilitatea reînceperii numerotării de la 01 la fiecare început de an vor numerota conform sistemului implementat; registrul unic de petiții în format electronic va fi securizat prin implementarea unui mecanism care să garanteze nerepudierea înscrisurilor și va cuprinde în mod obligatoriu cel puțin următoarele informații:”.

5. La articolul 7, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Pentru asigurarea transparenței modului de înregistrare și soluționare a petițiilor, entitățile au obligația de a transmite Autorității de Supraveghere Financiară rapoartele prevăzute în anexele nr. 2 și 3. Fac excepție de la obligația de raportare a anexei nr. 3 O.P.C. care nu au desemnat o S.A.I.”

6. Anexele nr. 1 și 2 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezentul regulament.

Art. II. — Prezentul regulament se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Mișu Negrițoiu

REGISTRU UNIC DE PETIȚII

— model —

Nr. de intrare și data petiției		Numele și prenumele petentului	Datele de identificare ale petenților (CNP, domiciliu, date de contact)	Persoana responsabilă din cadrul entității	Obiectul petiției	Stadiul petiției	Data soluționării	Modul de soluționare a petiției	Motivul pentru care petiția nu a fost soluționată favorabil (dacă este cazul)	Prejudiciul invocat de petent (dacă este cazul)	Observații
Nr.	Data										
1											
2											

Nume:
 Funcție
 Semnătură
 Data

*Reprezentant control intern/
 Responsabil cu funcția de conformitate,*

R A P O R T
privind situația generală a petițiilor
pentru luna/anul

	Luna curentă*	Luna precedentă*
Numărul total de petiții înregistrate		
Numărul total de petiții soluționate favorabil		
Numărul total de petiții soluționate nefavorabil		
Numărul de petiții în curs de soluționare		

Nume:
 Funcție
 Semnătură
 Data

Reprezentant control intern,

* În cazul raportării anuale, rubricile „Luna curentă” și „Luna precedentă” se vor înlocui cu „Anul curent”, respectiv „Anul precedent”, conform machetei standard ce poate fi descărcată de pe site-ul Autorității de Supraveghere Financiară (www.asfromania.ro), secțiunea Supraveghere/Piață de capital/Raportări ReSE 3.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 26

din 7 decembrie 2015

Dosar nr. 22/2015

Ionuț Mihai Matei	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale
Luciana Mera	— judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Cristina Rotaru-Radu	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală
Simona Cîrnaru	— judecător la Secția penală
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Anca Mădălina Alexandrescu	— judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală
Silvia Cerbu	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Aurel Gheorghe Ilie	— judecător la Secția penală
Geanina Cristina Argir	— judecător la Secția penală, judecător-raportor
Florentina Dragomir	— judecător la Secția penală
Elena Floarea	— judecător la Secția I civilă
Dragu Crețu	— judecător la Secția I civilă
Monica Ruxandra Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sârbu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 22/2015 este constituit, conform prevederilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 27¹ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Ionuț Mihai Matei.

La ședința de judecată participă doamna Irina Kuglay, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară, Serviciul judiciar penal — Biroul de reprezentare.

De asemenea, la ședința de judecată participă doamna Veronica Junger, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru soluționarea recursurilor în interesul legii, conform art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul

în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea unitară a legii în materia recunoașterii hotărârilor judecătorești străine penale în vederea executării lor în România, cu referire concretă la posibilitatea recunoașterii și executării sancțiunilor/interdicțiilor aplicate de autoritățile judiciare străine al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii.

Reprezentantul procurorului general, doamna procuror Irina Kuglay, a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la recunoașterea și punerea în executare a sancțiunilor/interdicțiilor aplicate prin hotărâri judecătorești pronunțate de autoritățile judiciare străine al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii.

A precizat că această problemă a primit soluționări diferite în practică, în sensul că instanțele judecătorești, *într-o primă orientare*, au considerat că astfel de sancțiuni/interdicții nu pot fi recunoscute și executate în procedura prevăzută de Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală (denumită în continuare *Legea nr. 302/2004*), iar *într-o a doua orientare*, au decis că, dimpotrivă, sancțiunile/interdicțiile stabilite prin hotărârile judecătorești pronunțate de statele străine de condamnare, similare pedepselor complementare/accesorii din legea română, pot fi recunoscute și puse în executare în cadrul procedurii prevăzute de Legea nr. 302/2004.

Punctul de vedere al reprezentantului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este că soluția corectă este cea a *primei orientări* anterior menționate, în sensul că, în materia recunoașterii hotărârilor judecătorești străine penale în vederea executării lor în România, sancțiunile/interdicțiile similare cu pedepsele complementare/accesorii aplicate de autoritățile judiciare străine ale statelor membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (denumită în continuare *Decizia-cadru*) nu pot fi recunoscute și executate alături de pedepsele privative de libertate. De asemenea, a considerat că, în cazul în care aceste sancțiuni/interdicții au fost aplicate în baza hotărârilor de condamnare pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor care nu au transpus Decizia-cadru menționată ori nu sunt membre ale Uniunii Europene, ele nu pot fi recunoscute de autoritățile judiciare române, în afară de situația în care există o solicitare în acest sens din partea statului de condamnare.

În acest sens a invocat dispozițiile art. 154 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare aduse prin Legea nr. 300/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală (denumită în continuare *Legea nr. 300/2013*), și a subliniat că acest text limitează obiectul recunoașterii hotărârilor judecătorești străine în vederea executării în România, statuând că dispozițiile civile, dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea

judecătorească transmisă de statul emitent, altele decât cele privind executarea pedepsei închisorii sau a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul procedurii reglementate.

Reprezentantul Ministerului Public a precizat că textul de lege mai sus menționat face parte din secțiunea a 2-a cap. II al titlului VI din Legea nr. 302/2004, fiind incident în materia cooperării cu acele state membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia-cadru.

A arătat că și art. 135 alin. (3) din Legea nr. 302/2004 conține același tip de dispoziții legale în relația cu statele membre care nu au transpus Decizia-cadru ori cu cele care nu sunt membre ale Uniunii Europene, stabilind că dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească străină, altele decât cele privind executarea pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul prezentei proceduri, în afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres, situație în care instanța de judecată sesizată în scopul transferării persoanei condamnate se pronunță și cu privire la recunoașterea și punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească străină.

Ca atare, a precizat că *regula* stabilită de lege este că sancțiunile/interdicțiile al căror corespondent sunt pedepsele complementare/accesorii prevăzute de legea română nu pot constitui obiectul procedurii de recunoaștere și punere în executare a hotărârilor de condamnare străine în România. Totodată, a arătat că de la regula menționată s-a conturat *excepția* sancțiunilor/interdicțiilor de acest tip dispuse prin hotărârile străine de condamnare pronunțate de autorități judiciare aparținând statelor care nu au transpus Decizia-cadru ori nu sunt membre ale Uniunii Europene, care pot fi recunoscute de autoritățile judiciare române, cu condiția ca statul străin să solicite acest lucru, în mod expres.

În concluzie, a solicitat admiterea recursului în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție vizând interpretarea și aplicarea unitară a legii în materia recunoașterii hotărârilor judecătorești străine penale în vederea executării lor în România și pronunțarea unei decizii în sensul opiniei exprimate.

Președintele completului, domnul judecător Ionuț Mihai Matei, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin sesizarea formulată de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, înregistrată sub nr. 344 la 6 octombrie 2015, s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la interpretarea și aplicarea legii în materia recunoașterii hotărârilor judecătorești pronunțate de autorități judiciare străine în vederea executării lor în România, cu referire concretă la posibilitatea recunoașterii și executării sancțiunilor/interdicțiilor aplicate de autoritățile judiciare străine al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii.

2. Examenul jurisprudențial

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a învederat că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național, a fost relevată o practică neunitară cu privire la posibilitatea recunoașterii și executării sancțiunilor/interdicțiilor aplicate de autoritățile judiciare străine al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. *Într-o primă orientare a practicii*, unele instanțe au considerat că, potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 300/2013, sancțiunile/interdicțiile stabilite printr-o hotărâre de condamnare străină, similare pedepselor complementare/accesorii din legea internă, nu pot fi recunoscute și executate în România.

În esență, în hotărârile judecătorești care reflectă această orientare s-a reținut că pedepsele complementare/accesorii nu fac parte din categoriile de măsuri, expres și limitativ stabilite de art. 154 alin. (3) și art. 160 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, ce pot constitui obiectul procedurii recunoașterii hotărârilor străine.

3.2. *Într-o a doua orientare a practicii*, alte instanțe au considerat că pedepsele/interdicțiile stabilite prin hotărârile de condamnare pronunțate de statele străine, similare pedepselor complementare/accesorii din legea română, pot fi recunoscute și puse în executare în această procedură.

În esență, hotărârile judecătorești care reflectă această orientare nu au explicat motivele pentru care au dat o asemenea soluționare problemei de drept analizate, ci s-au mărginit să examineze necesitatea adaptării pedepselor complementare/accesorii la legea internă.

4. **Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** este în sensul că sancțiunile/interdicțiile aplicate de autoritățile judiciare străine, al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii, *nu pot constitui* obiectul procedurii de recunoaștere și punere în executare în România a hotărârilor pronunțate de autoritățile judiciare străine.

Prin excepție, s-a apreciat că astfel de sancțiuni/interdicții, aplicate prin hotărâri pronunțate de autorități judiciare ale statelor care nu au transpus Decizia-cadru ori care nu sunt membre ale Uniunii Europene, pot fi recunoscute de autoritățile judiciare române, cu condiția ca statul străin să solicite acest lucru în mod expres, precizându-se că, în lipsa unei atare solicitări exprese, recunoașterea acestor sancțiuni nu este posibilă.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Prin raportul întocmit în cauză, judecătorul-raportor a apreciat că recursul în interesul legii este admisibil, având în vedere că este îndeplinită atât condiția impusă de art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală referitoare la titularul sesizării, cât și condiția de admisibilitate prevăzută de art. 472 din Codul de procedură penală, întrucât jurisprudența atașată sesizării relevă soluționarea în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive, a problemei de drept care face obiectul judecății.

Opinia judecătorului-raportor concordă cu cea promovată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că sancțiunile/interdicțiile aplicate de autoritățile judiciare străine ale statelor membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia-cadru, al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii, nu pot constitui obiectul procedurii de recunoaștere și punere în executare în România a hotărârilor pronunțate de autoritățile judiciare străine.

De la această regulă există o singură excepție, aplicabilă sancțiunilor/interdicțiilor aplicate prin hotărârile de condamnare pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor care nu au transpus Decizia-cadru ori care nu sunt membre ale Uniunii Europene, astfel de sancțiuni/interdicții putând fi recunoscute și puse în executare de autoritățile judiciare române, cu condiția existenței unei solicitări exprese în acest sens, formulată de către statul de condamnare.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție**, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

Înalta Curte a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 și 472 din Codul de procedură

penală referitoare la titularul sesizării și la depunerea hotărârilor definitive ce atestă existența unei jurisprudențe neunitare relativ la problema de drept ce se cere a fi interpretată.

Practica neunitară ce formează obiectul recursului în interesul legii a fost generată de interpretarea și aplicarea diferită a procedurii reglementate de Legea nr. 302/2004 în materia transferării unei persoane condamnate în străinătate în vederea executării în România a pedepsei privative de libertate ce i-a fost aplicată de către o autoritate judiciară străină, cu referire specială la punerea în executare a sancțiunilor/interdicțiilor stabilite prin hotărârea de condamnare, al căror corespondent în legea română îl constituie pedepsele complementare/accesorii.

Într-o primă orientare a practicii, instanțele au considerat că, potrivit procedurii prevăzute de Legea nr. 302/2004, cu modificările și completările aduse prin Legea nr. 300/2013, sancțiunile/interdicțiile stabilite printr-o hotărâre de condamnare străină, similare pedepselor complementare/accesorii din legea internă, nu pot fi executate în România, consecutiv recunoașterii hotărârii pronunțate de către autoritatea judiciară străină.

Într-o a doua orientare a practicii, instanțele au considerat că pedepsele/interdicțiile stabilite prin hotărârile de condamnare pronunțate de statele străine, similare pedepselor complementare/accesorii din legea română, pot fi puse în executare în procedura analizată, consecutiv recunoașterii hotărârii pronunțate de către autoritatea judiciară străină.

Se observă astfel că practica judiciară neunitară ce a stat la baza sesizării formulate de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privește în realitate chestiunea punerii în executare a sancțiunilor aplicate de instanțele străine, asimilate pedepselor complementare și accesorii prevăzute de legea română, iar nu și a recunoașterii hotărârilor judecătorești prin care acestea au fost aplicate.

Textele de lege incidente sunt prevăzute de Legea nr. 302/2004:

Titlul V — Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele terțe

Art. 130 — Domeniul de aplicare și înțelesul unor termeni sau expresii

„(1) Prezentul titlu se aplică în relația cu statele terțe, în domeniul recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești și ordonanțelor penale, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, iar, în absența acestora, pe bază de reciprocitate. Dispozițiile prezentului titlu se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin tratatele internaționale. Dispozițiile capitolului III se aplică și în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dacă nu contravin dispozițiilor speciale. [...]”

Art. 135 — Durata și obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine

„[...] (3) Obiectul procedurii de recunoaștere a hotărârii judecătorești străine îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 136, iar în cazul în care acestea sunt îndeplinite, atribuirea hotărârii judecătorești străine de efecte juridice pe teritoriul României și transferarea într-un penitenciar sau unitate medicală din România a persoanei condamnate. Dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească străină, altele decât cele privind executarea pedepsei detențunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate nu constituie obiectul prezentei procedurii, în afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres. În acest din urmă caz, instanța de judecată sesizată în scopul transferării persoanei condamnate se pronunță și cu privire la recunoașterea și punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească străină. [...]”

Titlul VI — Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană

Art. 141 — Domeniul de aplicare

„(1) Prezentul titlu se aplică în relația cu statele membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană. În relația cu statele membre care nu au transpus decizia-cadru sunt aplicabile dispozițiile titlului V.

(2) Prezentul titlu se aplică și în relația cu statele cu care România a încheiat un tratat care conține dispoziții similare deciziei-cadru.”

Art. 154 — Durata și obiectul procedurii judiciare de recunoaștere și punere în executare a hotărârii judecătorești

„[...] (3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condițiilor prevăzute la art. 155 și, în cazul în care sunt îndeplinite, punerea în executare a hotărârii judecătorești transmise de statul emitent. Dispozițiile civile, dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent, altele decât cele privind executarea pedepsei închisorii sau a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul prezentei procedurii. [...]”

Titlul V din Legea nr. 302/2004, modificat prin Legea nr. 300/2013, reglementează recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele care nu sunt membre ale Uniunii Europene, în baza Convenției europene asupra transferării persoanelor condamnate, adoptată la Strasbourg la 21 martie 1983 (denumită în continuare *Convenția*), ratificată de România prin Legea nr. 76/1996, și a Protocolului adițional la Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate, adoptat la Strasbourg la 18 decembrie 1997 și ratificat de România prin Ordonanța Guvernului nr. 92/1999, aprobată prin Legea nr. 511/2001 (denumit în continuare *Protocolul adițional*).

La rândul său, titlul VI din Legea nr. 302/2004, modificat de asemenea prin Legea nr. 300/2013, reglementează relația cu statele membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia-cadru sus-menționată și cuprinde dispoziții privind cooperarea cu aceste state în aplicarea acestei decizii.

Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine reprezintă acea formă a cooperării judiciare în baza căreia unei hotărâri judecătorești emise de o instanță din străinătate îi sunt recunoscute pe teritoriul României efecte juridice similare celor pe care le produce o hotărâre judecătorească pronunțată de către o instanță națională.

Potrivit art. 1 lit. b) din Decizia-cadru, noțiunea de „pedeapsă” este definită ca fiind orice „pedeapsă sau măsură privativă de libertate impusă pentru o perioadă de timp limitată sau nelimitată ca urmare a unei infracțiuni pe baza unui proces penal”.

Similar, art. 1 lit. a) din Convenție definește noțiunea de „condamnare” ca fiind „orice pedeapsă sau măsură privativă de libertate, pronunțată de către un judecător pentru o durată limitată sau nedeterminată în temeiul unei infracțiuni”.

Finalitatea procedurilor prevăzute în cap. II titlul V și cap. II titlul VI din Legea nr. 302/2004 trebuie înțeleasă în strânsă corelare cu dispozițiile anterior menționate și constă în executarea pe teritoriul României a pedepselor sau măsurilor privative de libertate, consecutiv recunoașterii hotărârilor judecătorești străine de către statul de executare.

În acest context, recunoașterea hotărârii de condamnare pronunțate de către o autoritate judiciară străină nu presupune și punerea în executare, în integralitate, a tuturor dispozițiilor pe

care aceasta le cuprinde, ci doar a celor referitoare la pedeapsa principală sau măsura privativă de libertate aplicată de către autoritatea judiciară străină.

În acest sens, art. 154 alin. (3) din legea menționată anterior limitează obiectul recunoașterii și punerii în executare a hotărârilor judecătorești străine în vederea executării lor în România, statuând că dispozițiile civile, dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească transmisă de statul emitent, altele decât cele privind executarea pedepsei închisorii sau a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul prezentei proceduri.

O dispoziție similară este cuprinsă în textul art. 160 alin. (3) din lege, care reglementează situația în care persoana condamnată în străinătate se află în România.

Aceste texte de lege, prevăzute în cap. II titlul VI din Legea nr. 302/2004, sunt incidente în materia cooperării cu statele membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia-cadru.

În privința statelor care nu au transpus Decizia-cadru ori care nu sunt membre ale Uniunii Europene, sunt incidente dispozițiile cap. II titlul V din lege, mai exact ale art. 135 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, care stabilesc că dispozițiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum și orice dispoziții din hotărârea judecătorească străină, altele decât cele privind executarea pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii ori a măsurii privative de libertate, nu constituie obiectul procedurii reglementate de lege, în afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres. În acest din urmă caz, instanța de judecată, sesizată în scopul transferării persoanei condamnate, se pronunță și cu privire la recunoașterea și punerea în executare a altor dispoziții penale din hotărârea judecătorească străină.

Un alt argument care vine în sprijinul tezei potrivit căreia, în procedurile analizate, obiectul punerii în executare a hotărârilor judecătorești de condamnare străine îl constituie doar pedepsele principale cu închisoarea reiese din cuprinsul art. 135 alin. (6) lit. b) pct. (i) din Legea nr. 302/2004, text care reglementează procedura adaptării pedepsei aplicate de

instanța străină la pedeapsa prevăzută de legea penală română și care vizează exclusiv pedeapsa privativă de libertate, fiind de strictă interpretare.

În privința altor sancțiuni de drept penal ori decăderi cuprinse în hotărârea judecătorească străină, acestea nu pot fi recunoscute și puse în executare în cadrul procedurii menționate anterior, ci pot forma obiectul unei proceduri speciale reglementate de art. 139 din cap. III titlul V din Legea nr. 302/2004.

Dacă legiuitorul ar fi dorit ca, pe lângă recunoașterea și executarea pedepselor sau măsurilor privative de libertate aplicate de instanțele străine, să fie recunoscute și alte sancțiuni/interdicții aplicate prin aceleași hotărâri, al căror corespondent în legislația penală română îl reprezintă pedepsele complementare/accesorii, ar fi trebuit să prevadă aceasta în mod expres.

Or, astfel cum reiese din dispozițiile cuprinse în cap. II titlul V și cap. II titlul VI din Legea nr. 302/2004, procedura de recunoaștere și executare a hotărârilor judecătorești străine reglementată de respectivele texte de lege are în vedere exclusiv pedepsele principale sau măsurile privative de libertate aplicate de către autoritatea judiciară străină.

În consecință, Înalta Curte reține că sancțiunile/interdicțiile aplicate în baza hotărârilor străine de condamnare, pronunțate de autoritățile judiciare străine ale statelor membre care au transpus Decizia-cadru și al căror corespondent în legea română sunt pedepsele complementare/accesorii, nu pot fi puse în executare în România în procedura reglementată în cap. II titlul VI din Legea nr. 302/2004. Prin excepție, aceleași sancțiuni/interdicții, dacă sunt aplicate în baza hotărârilor străine de condamnare pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor care nu au transpus Decizia-cadru ori nu sunt membre ale Uniunii Europene, pot fi puse în executare de autoritățile judiciare române doar cu condiția ca statul străin să solicite acest lucru. În lipsa unei atari solicitări exprese, punerea în executare a acestor sancțiuni/interdicții nu este posibilă în procedura reglementată în cap. II titlul V din Legea nr. 302/2004.

În considerarea celor expuse, în temeiul art. 473 și 474 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor Legii nr. 302/2004 în materia recunoașterii hotărârilor judecătorești străine în vederea executării lor în România stabilește că:

Sancțiunile/Interdicțiile aplicate în baza hotărârilor străine de condamnare, pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor membre ale Uniunii Europene care au transpus Decizia 2008/909/JAI, al căror corespondent în legea penală română sunt pedepsele complementare/accesorii, nu pot fi puse în executare de autoritățile judiciare române.

Sancțiunile/Interdicțiile aplicate în baza hotărârilor străine de condamnare, pronunțate de autoritățile judiciare ale statelor care nu au transpus Decizia 2008/909/JAI ori care nu sunt membre ale Uniunii Europene, al căror corespondent în legea penală română sunt pedepsele complementare/accesorii, nu pot fi puse în executare de autoritățile judiciare române, în afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 decembrie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

judecător **IONUȚ MIHAI MATEI**

Magistrat-asistent,
Veronica Junger

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUICURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA**HOTĂRÂREA
din 18 iunie 2013****În Cauza Pleșca împotriva României**

(Cererea nr. 2.158/08)

Strasbourg

DEFINITIVĂ

18/09/2013

*Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.*În Cauza *Pleșca împotriva României*,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 28 mai 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 2.158/08 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Mihai Pleșca (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 3 ianuarie 2008 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul a fost reprezentat de M. Fluturul, avocat în lași. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat, succesiv, de agenții guvernamentale, doamnele I. Cambrea și C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. În urma abținerii domnului Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România (art. 28 din Regulament), președintele camerei a desemnat-o pe doamna Kristina Pardalos în calitate de judecător *ad-hoc* (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulament).

4. Reclamantul se plânge în principal de absența unei anchete efective în măsură să stabilească circumstanțele decesului fiicei sale.

5. La 8 iulie 2011, cererea a fost comunicată Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 1 din Convenție, aceasta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. **Circumstanțele cauzei**

6. Reclamantul s-a născut în 1956 și locuiește în Hârlău.

7. În dimineața zilei de 19 iulie 2005, acesta s-a dus la Comisariatul de Poliție al Orașului Hârlău pentru a depune plângere pentru dispariția fiicei sale, P.M.N., în vârstă de șaptesprezece ani. A precizat că aceasta a plecat de acasă la 17 iulie 2005, că nu s-a mai întors de atunci și că a aflat că, în aceeași zi, aceasta se dusese, însoțită de două prietene, la un baraj situat în apropierea orașului.

8. La 19 iulie 2005, reclamantul s-a întors acasă în jurul orei 18 și a descoperit în balconul apartamentului său cadavrul fiicei sale decedate. I-a scos o curea care se afla în jurul gâtului acesteia. S-a dus la poliție, care a sosit la fața locului la orele 18,45. Un ofițer de poliție, însoțit de un expert criminalist și de doi martori, a întocmit un proces-verbal și a făcut mai multe fotografii la locul faptei. A menționat că P.M.N. fusese găsită zăcând pe balcon, în spatele mai multor scaune, în poziție de șezut, cu capul așezat pe unul din scaune, că trupul nu prezenta urme de violență, dar că gabele erau murdare de noroi uscat, până la genunchi. A menționat prezența pe gât a unui șanț de spânzurare, cu o lățime de aproximativ 4 centimetri și o adâncime de aproximativ 3—4 milimetri. Acesta a menționat că,

la o înălțime de aproximativ 1,80 metri, exista un piron bătut în perete și că respectiva curea care probabil că a fost folosită pentru spânzurare avea o lățime de 4 centimetri și era deteriorată într-o parte. Ofițerul a ridicat în vederea continuării cercetărilor cureaua, precum și două haine pătate de noroi, care au fost găsite în mașina de spălat. Cercetarea locului faptei s-a încheiat la orele 21. Reclamantul a semnat procesul-verbal.

9. A fost inițiată o anchetă pentru „decesul suspect” al fiicei reclamantului. Poliția Orașului Hârlău, căreia i-a fost încredințată ancheta, a interogat, la 19 iulie 2005, două fete, D.A. și D.C., care petrecuseră ziua de 17 iulie 2005 împreună cu fiica reclamantului. Acestea au declarat că hotărâseră să meargă la începutul după-amiezii la un baraj situat în afara orașului. Acestea au ajuns acolo cu un taxi și apoi au căutat un loc izolat pentru a se odihni și a face baie. La întoarcere s-au decis să o ia pe o scurtătură prin pădure. Pe drum, fiica reclamantului și-a pierdut telefonul mobil, ceea ce a afectat-o mult. În plus, îndepărtându-se preț de câteva momente, s-a rănit și și-a murdărit hainele alunecând în noroi. Cele două prietene ale acesteia i-au pus o pătură pe umeri pentru a o proteja. Dându-și seama că nu au luat-o pe drumul cel bun, au hotărât să se întoarcă din drum pentru a ajunge mai repede în oraș, au cerut ajutor și o persoană le-a dus cu căruța până în oraș. Au însoțit-o pe D.C. până la imobilul în care locuia aceasta. Apoi, D.A. a însoțit-o pe fiica reclamantului până la domiciliul acesteia din urmă, unde au ajuns în jurul orei 21. A ajutat-o să urce scara, unde fiica reclamantului a scăpat un pantof rupt. Apoi, aceasta a ajutat-o să se dezbrace și să se bage în pat. A pus hainele murdare în mașina de spălat și a părăsit apartamentul aproximativ un sfert de oră mai târziu, fără să închidă ușa, și s-a dus acasă, apoi în oraș. D.A. și D.C. au declarat că nu băuseră alcool în timpul zilei, ci doar sucuri de fructe cumpărate înainte de plecarea lor la baraj. În cele din urmă, au menționat că fiica reclamantului exprimase în trecut idei sinucigașe, din cauza unor eșecuri școlare.

10. La cererea reclamantului, parchetul a dispus efectuarea unei autopsii la 20 iulie 2005. În raportul emis la 1 august 2005, medicul legist a concluzionat că decesul avusese loc la data de 17 sau 18 iulie 2005 și că se datorase unei asfixieri provocate de o spânzurare atipică. A menționat existența unor urme de violență, și anume multiple excoriații liniare pe coapsa și pulpa dreaptă și, în jurul gâtului, un șanț de spânzurare cu o lățime de 2,5 centimetri, cu urma unei cataramă de curea. O analiză de sânge a evidențiat o alcoolemie de 2 grame de alcool per litru de sânge. Prelevările de țesut din stomac, ficat și rinichi nu conțineau alte substanțe toxice. În urma examenului secrețiilor vaginale nu s-a descoperit prezența unor spermatozoizi.

11. La 22 iulie 2005, reclamantul a fost audiat prima dată de poliție. A menționat existența unor tensiuni între el și fiica sa, care, conform acestuia, se datorau unor eșecuri școlare. A precizat că, la 17 iulie 2005, lipsise de acasă între orele 18 și 21,30. La întoarcere a găsit ușa deschisă și, mai târziu, a ieșit din nou pentru a-și căuta fiica. A doua zi, a plecat la serviciu și s-a întâlnit cu D.A. și D.C. și cu alți prieteni ai fiicei sale care nu au putut să îi ofere informații privind locul unde se putea afla.

12. Tot la 22 iulie 2005, M.D., o persoană pe care o cunoștea fiica reclamantului, a fost interogat de poliție. M.D. a declarat că se întâlnește cu tânăra în noaptea de 15 spre 16 iulie 2005, în jurul orei 2 dimineața, în parcul orașului. Au discutat împreună aproximativ un sfert de oră, înainte să li se alăture un prieten comun.

13. La 23 iulie 2005, unul dintre fiii reclamantului a adus la poliție telefonul mobil al surorii sale, precum și o sticlă de plastic plină trei sferturi cu un lichid galben. A declarat că a găsit aceste obiecte în pădure, în apropierea barajului, și a solicitat ca acestea să fie supuse unor examene de laborator. La 1 septembrie 2005, poliția i-a înapoiat reclamantului cureaua, sticla, hainele și telefonul mobil ale fiicei sale. Procesul-verbal întocmit cu ocazia restituirii obiectelor nu menționa niciun examen.

14. La 27 iulie 2005, reclamantul a fost supus unui test poligraf. Din raportul întocmit cu această ocazie reiese că nu a fost detectat niciun element caracteristic unui comportament simulat. La 25 octombrie 2005, acesta a luat cunoștință de raportul de autopsie și a declarat că fiica sa nu consuma alcool. A precizat că, de obicei, exista vin în casă, dar că nu a remarcat dacă lipsea din acesta la data de 17 iulie 2005. De asemenea și-a exprimat îndoielile cu privire la sinceritatea declarațiilor date de D.A. și D.C. Interogat din nou la 27 iulie 2005, precum și la 24 februarie și 21 iunie 2006, reclamantul și-a menținut declarațiile și și-a reiterat îndoielile.

15. Mama tinerei decedate a fost interogată de două ori. Aceasta a contestat veridicitatea faptelor prezentate de D.A. și D.C. și a solicitat efectuarea unor investigații cu privire la rolul jucat în sinuciderea fiicei sale de către fostul său soț, reclamantul, căruia îi fusese încredințată fiica lor și care, conform mamei, o neglija și avea un comportament violent față de aceasta.

16. Poliția a interogat două vecine ale reclamantului, A.A. și T.M., care au declarat că, la 17 iulie 2005, în jurul orelor 20,30, o văzuseră pe fiica reclamantului, care părea că suferă, urcând în imobil cu ajutorul unei alte tinere. Au precizat că nu l-au văzut pe reclamant întorcându-se în seara zilei de 17 iulie 2005.

17. Alte două persoane, U.C. și P.I., prezente la baraj, și I.D., care transportase tinerele cu căruța, au declarat că fiica reclamantului avea pe ea o pătură și că nu părea să fi consumat alcool.

18. În noiembrie 2005, M.I. și R.R.C. au denunțat la poliție o tentativă de viol ale cărei victime au fost în seara zilei de 16 noiembrie 2005 în orașul Hârlău. Conform acestora, agresorul era M.D., persoana cu care se întâlnește fiica reclamantului în ajunul decesului său (supra, pct. 12). M.I. a declarat că agresorul le acostase pe stradă și le forțase să intre în casa scării unui imobil. Acesta a început să o dezbrace pe R.R.C. și a amenințat-o, spunându-i: „Vrei să te omor ca pe P.M.N. [fiica reclamantului]?” Sosirea unui vecin a pus capăt tentativei de viol și le-a permis victimelor să fugă.

19. În urma investigațiilor, poliția a concluzionat că fiica reclamantului s-a sinucis și a propus parchetului să încheie ancheta. La 2 decembrie 2005, parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale, considerând că nu era vorba de fapte cu caracter penal.

20. Reclamantul și soția acestuia au contestat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale și au solicitat redeschiderea anchetei. Aceștia susțineau că investigațiile au fost superficiale și că nu au permis stabilirea evenimentelor care au avut loc înainte de deces și nici circumstanțele exacte în care acesta a survenit.

21. La 18 ianuarie 2006, prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Hârlău a admis cererea și a retrimis dosarul Parchetului de pe lângă Tribunalul Iași în scopul continuării anchetei privind săvârșirea infracțiunii de omor. Procurorul a considerat că existau în continuare îndoieli cu privire la circumstanțele decesului și, în special, cu privire la poziția

cadavrului și posibilitatea ca tânăra să se spânzure de perete cu cureaua găsită la fața locului. Acesta a identificat, de asemenea, o contradicție între lățimea acestei curele, care măsoară 4 centimetri, și șanțul prezent în jurul gâtului, care măsoară 2,5 centimetri, conform raportului de autopsie.

22. Parchetul le-a audiat din nou pe D.A. și D.C., care au prezentat aceeași versiune a faptelor. Cele două vecine, A.A. și T.M., și-au menținut declarațiile. O altă persoană, C.F., a declarat că, în seara zilei de 17 iulie 2005, s-a întâlnit cu cele trei tinere în oraș și că fiica reclamantului plângea și mergea susținută de cele două prietene ale sale.

23. Parchetul l-a interogat pe M.D., care se afla în arest preventiv în cadrul unei alte anchete. Și-a menținut declarațiile și a negat orice implicare în decesul fiicei reclamantului. A adăugat că se afla în conflict cu fiul reclamantului și că acesta era motivul pentru care acesta din urmă îl bănuia de uciderea fiicei sale.

24. La 14 august 2006, Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași a pronunțat neînceperea urmăririi penale, considerând că tânăra s-a sinucis ca urmare a unor probleme personale. A precizat că aceasta a băut alcool după plecarea lui D.A. și că, fiind deprimată, s-a spânzurat cu cureaua pe care a agățat-o de pironul bătut în perete. Sub greutatea sa, cureaua s-a rupt și corpul a căzut în poziția în care a fost găsit.

25. Prim-procurorul parchetului a respins plângerea reclamantului și a soției acestuia. A considerat că sinuciderea era consecința unui dezechilibru psihic pentru care părinții divorțați erau parțial răspunzători, din cauza lipsei protecției și a afecțiunii față de fiica lor, precum și a severității tatălui.

26. Reclamantul a contestat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale în fața Tribunalului Iași. A denunțat superficialitatea anchetei, lipsa efectuării unui examinări științifice a obiectelor confiscate, absența unor explicații plauzibile cu privire la momentul în care tânăra consumase alcool și absența unor cercetări cu privire la eventuala implicare a lui M.D. în cauzele decesului.

27. Printr-o hotărâre din 18 ianuarie 2007, tribunalul a respins plângerea. Instanța a hotărât că din declarațiile martorilor reiese că, în perioada anterioară decesului, au existat tensiuni între reclamant și fiica sa din cauza unor eșecuri școlare ale acesteia din urmă. De asemenea a hotărât că aceste declarații permiteau reconstituirea evenimentelor din ziua de 17 iulie 2005. Astfel, tribunalul a considerat că, după ce a făcut, în compania prietenelor sale, o plimbare, în cursul căreia și-a pierdut telefonul și s-a rănit ușor, ceea ce a accentuat starea depresivă a acesteia, fiica reclamantului a rămas singură în apartament maximum treizeci de minute, între orele 21 și 21,30. În acest timp, aceasta a decis să pună în aplicare planul său sinucigaș, despre care le vorbise anterior prietenelor sale, și a consumat din vinul pe care îl avea în casă reclamantul. Aceasta și-a înfășurat o curea în jurul gâtului, a legat-o de un piron bătut în perete și și-a lăsat trupul să atârne în gol, realizând astfel o „spânzurare atipică”. Tribunalul a considerat că nimic nu permitea să se ajungă la concluzia că era vorba despre o „crimă prin spânzurare”, având în vedere că obiectele aflate pe balcon erau la locul lor și cadavrul nu prezenta nicio leziune care să indice că tânăra încercase să reziste unui act criminal.

28. Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei hotărâri. Și-a reiterat criticile cu privire la desfășurarea anchetei și a reamintit că anchetatorii nu prelevaseră amprente din apartament sau de pe cadavru și că nu găsiseră în apartament nicio sticlă care ar fi putut susține teza consumării de alcool după plecarea lui D.A. Acesta a precizat că stabilirea faptelor ar fi necesitat o reconstituire. În cele din urmă, a susținut că încă mai existau câteva aspecte neclare. A susținut că era imposibil ca o cantitate atât de mare de alcool să fi trecut în sânge în perioada de maximum treizeci de minute în cursul căreia fiica sa a rămas singură. De asemenea a considerat că era neverosimil ca trupul să fi rămas suspendat în aer, având în vedere înălțimea acesteia (1,67 metri), înălțimea la care era fixat pironul (1,80 metri) și lungimea curelei (1,10 metri). În cele din urmă, a subliniat că era o diferență considerabilă între lățimea curelei (4 centimetri) și lățimea șanțului de spânzurare constatate la autopsie (2,5 centimetri).

29. M.D. s-a înfățișat în instanță de mai multe ori, asistat de un avocat, dar nu a fost interogată de curtea de apel. Acesta a depus un memoriu, în care a reiterat că nu era implicat în niciun fel în decesul fiicei reclamantului.

30. Reclamantul a depus la dosar certificate școlare conform cărora fiica sa avea un comportament echilibrat, că nu a manifestat niciodată semne de depresie și că tatăl se implica în educația și activitățile școlare ale acesteia.

31. Printr-o hotărâre definitivă din 5 iulie 2007, curtea de apel a respins recursul și a confirmat ordonanța de neîncepere a urmăririi penale. Această a observat că declarațiile martorilor și concluziile autopsiei nu furnizau niciun indiciu care să permită susținerea tezei conform căreia fiica reclamantului a fost victima unei agresiuni care a provocat sinuciderea sa. A apreciat că sinuciderea era consecința unei stări depresive provocate de dificultatea relațiilor dintre tânără și tatăl acesteia și amplificată de existența unor eșecuri școlare și de un eveniment minor, și anume pierderea telefonului său. A concluzionat că nu putea fi acuzat nimeni de omor doar pentru a-l consola pe reclamant pentru moartea fiicei sale.

II. Dreptul intern relevant

32. Art. 62 din Codul de procedură penală impune anchetatorilor și instanțelor interne să adopte măsuri pentru a asigura obținerea unor probe pentru clarificarea tuturor aspectelor cauzei. Art. 63 din Codul de procedură penală nu atribuie nicio valoare de probă dinaintea stabilită mijloacelor de probă depuse în dosarul cauzei. Art. 64 din Codul de procedură penală enumeră mijloacele de probă, printre care: declarațiile inculpatului, ale părții vătămate, înscrisurile, înregistrările, fotografiile, obiectele, constatările medico-legale și rapoartele de expertiză. Art. 94 din Codul de procedură penală precizează că obiectele care poartă urma faptei săvârșite și orice alte obiecte care pot servi la aflarea adevărului sunt mijloace materiale de probă. Acestea pot fi supuse, la cererea anchetatorilor, unui examen efectuat de poliția științifică și tehnică. Art. 114 din Codul de procedură penală prevede că, în caz de moarte violentă, este obligatorie efectuarea unei constatări medico-legale.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 2 din Convenție

33. Invocând art. 6 și 8 din Convenție, reclamantul se plânge de lipsa unei anchete efective cu privire la decesul fiicei sale.

34. Curtea reamintește că, fiind responsabilă cu încadrarea juridică a faptelor cauzei, nu se consideră obligată de încadrarea făcută de reclamant și sau de Guvern. În temeiul principiului *jura novit curia*, aceasta a examinat, de exemplu, din oficiu, capetele de cerere din perspectiva unui articol sau paragraf pe care părțile nu l-au invocat. Curtea reamintește, de asemenea, că un capăt de cerere se caracterizează prin faptele pe care le denunță și nu doar prin simplele motive sau argumente de drept invocate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Eugenia Lazăr împotriva României*, nr. 32.146/05, pct. 60, 16 februarie 2010, *Guerra și alții împotriva Italiei*, 19 februarie 1998, pct. 44, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-I și *Berktaş împotriva Turciei*, nr. 22.493/93, pct. 167, 1 martie 2001). În lumina acestor principii, Curtea consideră necesar, în circumstanțele prezentei cauze, să examineze ansamblul capetelor de cerere ale reclamantului din perspectiva art. 2 din Convenție, ale cărui dispoziții relevante în speță sunt formulate după cum urmează:

„1. Dreptul la viață al oricărei persoane este protejat prin lege. Moartea nu poate fi cauzată cuiva [...]”

A. Cu privire la admisibilitate

35. Constatând că prezenta cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 §3 din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

36. Reclamantul susține că nu a existat o anchetă efectivă cu privire la cauzele decesului fiicei sale. Acesta critică faptul că ancheta inițiată de autorități ca urmare a plângerii sale a fost incompletă. Acesta denunță în special refuzul anchetatorilor de a preleva amprente din apartament, de pe trupul neînsuflețit al fiicei sale și de pe diversele obiecte confiscate, de a le supune unor examene de laborator și de a proceda la o reconstituire a

faptelor. Reclamantul consideră că aceste omisiuni, împreună cu neglijența anchetatorilor, au lăsat nesoluționate numeroase chestiuni legate de circumstanțele decesului copilului său.

37. Guvernul contestă acest argument. Acesta susține că ancheta desfășurată în cauză a fost promptă, eficientă și completă. Guvernul precizează că, încă de la descoperirea cadavrului, poliția s-a dus la fața locului și a procedat la cercetarea aprofundată a locului faptei și a cadavrului. Acesta susține că prelevarea de amprente nu era necesară în absența unor urme de efracție sau violență.

38. În continuare, Guvernul afirmă că poliția a interogată în aceeași zi cele două prietene care însoțiseră tânăra și, în zilele următoare, orice persoană care putea să o fi văzut sau să furnizeze informații. Acesta susține că autopsia a fost efectuată rapid și că a stabilit cauza decesului, și anume o „spânzurare atipică”, ce explică poziția în care a fost găsit cadavrul. În plus, susține că autoritățile au efectuat investigații cu privire la cheștiunea consumului de alcool și subliniază că însuși reclamantul a declarat că exista vin în casă. În ceea ce îl privește pe reclamant, acesta a fost implicat în anchetă, dar s-a limitat la a contesta eficacitatea acesteia și nu a furnizat elemente concrete care să permită direcționarea anchetei pe pista omorului. Prin urmare, Guvernul concluzionează că obligația de mijloace, care decurge din aspectul procedural al art. 2, a fost respectată.

39. Curtea reamintește că, obligând statul să adopte măsurile necesare pentru a proteja viața persoanelor aflate sub jurisdicția sa, art. 2 §1 îi impune acestuia sarcina de a asigura dreptul la viață, prin instituirea unei legislații penale concrete, care să descurajeze atingerile aduse persoanei și care are la bază un mecanism de aplicare conceput pentru prevenirea, eliminarea și sancționarea încălcărilor (*L.C.B. împotriva Regatului Unit*, 9 iunie 1998, pct. 36, *Culegere* 1998-III).

40. Din perspectiva faptelor din speță, Curtea consideră că obligația respectivă necesită, implicit, efectuarea unei anchete oficiale efective în cazul unui deces survenit în condiții suspecte (*Mantog împotriva României*, nr. 2.893/02, pct. 63, 11 octombrie 2007). Caracterul eficient al unei anchete impune ca autoritățile să adopte măsurile rezonabile de care dispun pentru a asigura obținerea unor probe referitoare la faptele în cauză, inclusiv, între altele, depoziii ale martorilor oculari, expertize și, după caz, o autopsie care să ofere o prezentare completă și precisă a rănilor și o analiză obiectivă a constatărilor clinice, în special a cauzei decesului. Orice deficiență a anchetei care slăbește capacitatea acesteia de a stabili cauza decesului sau persoanele responsabile riscă să determine concluzia că nu îndeplinește această normă (*Slimani împotriva Franței*, nr. 57.671/00, pct. 32, *CEDO* 200 IX, și *Pereira Henriques împotriva Luxemburgului*, nr. 60.255/00, pct. 57, 9 mai 2006).

41. Prin urmare, este necesar să se stabilească dacă, în speță, a fost efectuată o anchetă care îndeplinește cerințele aspectului procedural al art. 2 § 1 din Convenție.

42. Curtea subliniază că, în ziua descoperirii cadavrului, la 19 iulie 2005, un agent de poliție și un expert criminalist s-au dus la fața locului și au întocmit un proces-verbal în care sunt menționate primele constatări. Imediat a fost deschisă o anchetă cu privire la decesul în cauză, calificat drept „suspect”.

43. Astfel, se poate considera că organele de urmărire penală au acționat din oficiu de îndată ce le-a fost adusă în atenție cauza. Rămâne să se stabilească dacă acestea au adoptat măsurile rezonabile de care dispuneau pentru a permite stabilirea circumstanțelor decesului și identificarea și sancționarea eventualilor responsabili.

44. Autopsia, care a avut loc în ziua următoare descoperirii cadavrului, a stabilit cauza decesului ca fiind o asfixiere survenită în urma unei „spânzurări atipice”. Examinarea cadavrului a scos în evidență prezența a 2 grame de alcool per litru de sânge și a unor urme de răni pe o gambă, precum și un șanț de spânzurare, în jurul gâtului, cu o lățime de 2,5 centimetri.

45. Anchetatorii au audiat persoanele care intraseră în contact cu fiica reclamantului. În special din aceste mărturii reiese că tânăra își petrecuse ziua în compania a două prietene și că era afectată de rezultatele școlare slabe și pierderea telefonului.

Aceste mărturii au permis, de asemenea, să se stabilească succesiunea principalelor evenimente ale zilei de 17 iulie 2005.

46. Pe baza acestor elemente, organele de urmărire penală au considerat că decesul fiicei reclamantului nu era rezultatul unui act criminal, ci era vorba de un act voluntar de suicid, ce nu putea fi imputat altor persoane.

47. Curtea constată că, procedând astfel, organele de urmărire penală au furnizat o explicație privind circumstanțele care au condus la decesul fiicei reclamantului. Cu toate acestea, Curtea consideră că nu este suficientă avansarea unei ipoteze privind motivele decesului. Este necesar, de asemenea, ca această ipoteză să fie susținută suficient de probe, astfel încât să nu se mai considere că decesul a survenit în condiții suspecte (a se vedea *mutatis mutandis*, *Mantog*, citată anterior, pct. 68).

48. În această privință, Curtea subliniază că reclamantul a fost informat cu privire la ancheta în curs și că a fost interogată de mai multe ori. Cu toate acestea, cererile sale și ale fiului său referitoare la administrarea de probe au fost ignorate sistematic (supra, pct. 13, 26 și 28). Curtea constată că organele de urmărire penală nu au analizat și nici nu au păstrat hainele și telefonul mobil al tinerei, cureaua care probabil a fost utilizată pentru spânzurare și băutura pe care persoana în cauză a consumat-o în ziua decesului. De asemenea, Curtea precizează că examenul medico-legal s-a limitat la a constata cauza imediată a decesului, fără să fi solicitat medicului să valideze sau să infirme din punct de vedere medico-legal teza referitoare la originea rănilor de pe gambă și momentul în care a fost consumat alcoolul. În plus, nu s-a oferit nicio explicație pentru contradicția identificată de medicul legist în ceea ce privește diferența dintre lățimea curelei și urma lăsată de aceasta pe gâtul tinerei (a se vedea *mutatis mutandis*, *M.B. împotriva României*, nr. 43.982/06, pct. 58 și 59, 3 noiembrie 2011).

49. În plus, Curtea constată că însuși prim-procurorul parchetului a considerat că procesul-verbal întocmit la fața locului, raportul de autopsie și mărturiile obținute în cursul anchetei preliminare nu erau suficiente pentru eliminarea numeroaselor îndoieli cu privire la circumstanțele decesului fiicei reclamantului. Or, trebuie să se constate că, în loc să încerce să obțină probe referitoare la faptele în cauză prin intermediul unor

expertize și, după caz, printr-un raport medico-legal suplimentar, organele de urmărire penală s-au limitat la a audia din nou aceiași martori, care au reiterat primele lor declarații.

50. Având în vedere aceste elemente, Curtea consideră că, prin decizia de a nu da curs cererilor privind efectuarea unor expertize, organele de urmărire penală au împiedicat lămurirea aspectelor neclare care au rămas în dosar după încheierea anchetei. Nu se poate considera că autoritățile interne au permis să se stabilească într-un mod suficient de precis circumstanțele care au condus la decesul fiicei reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Pereira Henriques*, citată anterior, pct. 62, și *Tsintsabadze împotriva Georgiei*, nr. 35.403/06, pct. 77 și următoarele, 15 februarie 2011).

51. În consecință, Curtea concluzionează că, în speță, nu au fost respectate obligațiile pozitive care îi revin statului pârât în temeiul aspectului procedural al art. 2 din Convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

52. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

53. Reclamantul solicită 50.000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral. Acesta afirmă că este încă profund afectat de caracterul superficial al anchetei. În această privință susține că un părinte are dreptul să cunoască adevărul despre decesul copilului său și că acest drept a fost batjocorit.

54. Guvernul consideră că suma solicitată este excesivă. În această privință face trimitere la jurisprudența Curții în materie.

55. În circumstanțele specifice ale cauzei, Curtea consideră că prin constatarea încălcării art. 2 din Convenție se constituie în sine o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de reclamant.

B. Cheltuieli de judecată

56. Reclamantul nu solicită rambursarea cheltuielilor de judecată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 2 din Convenție sub aspect procedural;
3. hotărăște că prin constatarea încălcării se oferă, în sine, o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de reclamant.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 18 iunie 2013, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

